

Sygnatura akt VI Ka 157/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 marca 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Kamil Koczur

przy udziale Katarzyny Łęskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2017 r.

sprawy **M. Z.** ur. (...) w C.

syna A. i C.

oskarżonego z art. 278§1 kk przy zast. art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 grudnia 2016 r. sygnatura akt III K 634/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 157/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016r., w sprawie o sygn. III K 634/15, uznał oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniach 11 i 12 marca 2015r. w G. przy ul. (...), na terenie hali magazynowej firmy kurierskiej (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wartości 1.279,45 złotych, telefon komórkowy S.(...) wartości 1.160,61 złotych, telefon komórkowy marki L. (...) wartości 499,71 złotych oraz ładowarkę samochodową marki E. wartości 15,74 złotych, powodując ogólne straty w wysokości 2.955,51 złotych na szkodę (...) S. A. w W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie, sygn. akt IX K 950/06, za czyn z art. 278 § 1 i 5 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 10

marca 2014r. do 10 listopada 2014r., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten czyn na mocy art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na poczet tej kary na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 18 marca 2015r.

Nadto na mocy art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić (...) S. C.” N. M., J. H. umowy z dnia 12 marca 2015r., zarejestrowane w wykazie dowodów rzeczowych i przechowywane w aktach sprawy – jako zbędne dla postępowania karnego.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 974,16 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został na korzyść oskarżonego w części dotyczącej wymierzonej kary. Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie względem oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkuje koniecznością uznania tej apelacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób poprawny zastosował również przepisy prawa materialnego, dokonując prawidłowej kwalifikacji prawnej przestępstwa jako czynu ciągłego; w konsekwencji prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona typu czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk.

Przechodząc do ustosunkowania się do podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dn. 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51).

Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności

mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wszystkie okoliczności podnoszone przez skarżącego w apelacji, a dotyczące ówczesnej sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego, zwłaszcza zaś obecnej potrzeby zapewnienia pomocy materialnej oraz stabilności uczuciowej i opieki małoletniemu dziecku, zostały szczegółowo przeanalizowane przez Sąd orzekający, który trafnie uznał, iż orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a nadto spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oskarżony swoimi zachowaniami godził w dobro chronione prawem jakim jest mienie, ponadto działał w sposób zaplanowany, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdyż jego motywacją było osiągnięcie łatwej i szybkiej korzyści majątkowej. To, że oskarżony znajdował się w trudnej sytuacji materialnej, mając na utrzymaniu 12-letnią córkę, w żaden sposób nie tłumaczy i nie usprawiedliwia jego działań, zwłaszcza zważywszy na fakt dopiero co podjętej i dobrze rokującej pracy, dopuszczenia się tego czynu w trakcie przyuczenia do zawodu, zawodząc zaufanie pracodawcy.

Nie może być więc w przedstawionych okolicznościach kwestionowane, że stopień winy oskarżonego był dość wysoki. Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary wziął pod wnikliwą uwagę, o czym świadczą wywody zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku. Uwzględnił więc zwłaszcza przyznanie się oskarżonego do winy w toku dochodzenia, nie tracąc jednak z pola widzenia okoliczności obciążających.

Trzeba też stwierdzić, że Sąd orzekający zasadnie przyjął, że nie można wobec oskarżonego przyjąć pozytywnej prognozy co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony był już uprzednio karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu – nielegalny pobór energii elektrycznej, za który to czyn karę 8 miesięcy pozbawienia wolności odbywał w okresie od 10 marca 2014r. do 10 listopada 2014r., czynu więc przypisanego zaskarżonym wyrokiem dopuścił się w warunkach recydywy. Nadto nie ustrzegł się także przestępstw skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, zdrowiu człowieka i wolności od uzależnienia, w końcu przeciwko obrotowi gospodarczemu. W listopadzie 2013r. stosowano wobec niego dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z wyznaczeniem 2 - letniego okresu próby (a zatem czynu przypisanego mu wyrokiem zaskarżonym dopuścił się w okresie bieżącej próby), nadto wyrokiem z dnia 30 listopada 2012r., sygn. akt II K 647/12, karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczono wobec niego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co oznacza, iż zastosowane dotychczas instytucje probacyjne nie przyniosły spodziewanego i zakładanego efektu. Postawa oskarżonego wskazuje więc, że nie zmienił on swego postępowania, nie skorzystał z danej mu szansy, a stosowanie względem niego w przeszłości środków probacyjnych nie doprowadziło do jego resocjalizacji i nie zapobiegło powrotowi do przestępstwa. Prognoza kryminologiczno – społeczna w stosunku do oskarżonego jest więc negatywna. Skoro więc oskarżony kolejny raz popełnił przestępstwo (w tym drugie przeciwko mieniu) – trudno uznać, że ponowna kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wpłynie na jego postawę. Rację ma Sąd I instancji, że z uwagi na dotychczasową karalność oskarżonego, regularność w popełnianiu przestępstw, lekceważenie uprzednich orzeczeń oraz jego postawę, kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłaby dyrektywy prewencji ogólnej pozytywnej, tj. takiego jej ukierunkowania, które ma na celu wyrobienie przekonania o nieuchronności sankcji, a tym samym o nieopłacalności popełniania przestępstw. Wcześniejsze łagodne potraktowanie przecież nie powstrzymało oskarżonego od dokonania ponownie przestępstwa, a przeciwnie – skłoniło do nadużycia udzielonego mu zaufania. Nie sposób więc doszukać się jakiegokolwiek gwarancji, iż obecnie w wypadku zastosowania kary w wariantcie wolnościowym M. Z. przestrzegalby porządku prawnego i nie dopuściłby się już kolejnego zachowania godzącego w ten porządek.

Podkreślenia wymaga nadto, że instytucja zawieszenia warunkowego kary pozbawienia wolności znajduje wtedy zastosowanie, gdy brak jest potrzeby zmiany postawy sprawcy czynu, która jest stabilna i pozytywna wobec porządku prawnego, a przestępstwo, którego się dopuścił jest tylko jednorazowym błędem życiowym, przypadkiem ocenionym

przez niego negatywnie, epizodem, którego karygodność sam sobie uświadamia. W przypadku oskarżonego nie może być o tym mowy.

Sąd Okręgowy, dzielając zatem w pełni wywody Sądu orzekającego odnoszące się do potrzeby wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny, uznał wymierzoną oskarżonemu karę w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą. Podnoszone przez skarżącego okoliczności, dotyczące potrzeby wychowania małoletniej córki i jej utrzymania, mogą być przedmiotem rozważań jedynie w postępowaniu wykonawczym.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W pkt 2 wyroku zasądził nadto od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. A. P. koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, obejmujące także kwotę podatku VAT.

Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 536,60 złotych (ryczałt za doręczenie pism oraz koszt związany z pomocą prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu) i wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 180 złotych, nie znajdując przesłanek do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia tychże. Oskarżony obecnie posiada pracę zarobkową, jest serwisantem wózków widłowych, nadto jest osobą zdrową i zdolną do pracy.